

ПРОЛОГ

Хвіст комети простягнувся у світанковій високості, як червоний розтин, що кривавився понад стрімчаками Драконстону, наче рана в рожево-багряному небі.

Мейстер стояв на незахищеному од вітру балконі в своїх покоях. Саме сюди після довгої подорожі злітали круки. Обабіч мейстра стриміли загіджені круками химери — дсбелі, дванадцять футів заввишки, — триголовий пес і крилатий дракон, двійко з цілої тисячі, що нависали над стінами стародавньої кріпості. Коли мейстер уперше прибув на Драконстон, це військо кам'яних обмар викликало у нього тривогу, але з плином років він звик до них. Тепер він бачив у них старих друзів. І зараз усі троє з поганими передчуттями вдивлялися в небо.

Мейстер не вірив у прикмети. А проте... хай який уже Кресен старий, а зроду ще не бачив комети і вполовину такої яскравої, а тим паче такого кольору — жахливої барви крові, полум'я й сонячного заходу. Цікаво, думав він, чи бачили таку комету химери? Вони стояли тут задовго до нього і стоятимуть ще стільки ж, коли його не стане. Якби ж то кам'яні язики знали мову...

«Які дурниці! — прихилився він до зубчастої стіни, пальцями торкнувшись шорсткого чорного каменю; унизу в мури билося море. — Балакучі химери й небесні пророцтва! Я — стара здитиніла руїна». Невже так важко надбана життєва мудрість полишила його разом зі здоров'ям і міццю? Він-бо мейстер, навчений і окований у Цитаделі Старгорода. До чого ж він дожився, що забобони опосіли його, так наче він — неосвічений батрак?

Та однак... однак... комета вже палає навіть удень, коли позаду замку з гарячих джерел Драконстону здіймається світло-сіра пара, а вчора зранку білий крук приніс звістку з самої Цитаделі — давноочікувану,

але від того не менш застрашливу звістку про кінець літа. Знаки, знаки. Забагато їх, щоб відмахнутися. «Що все це означає?» — хотілося крикнути Кресену.

— Мейстре Кресене, у нас гості,— тихо мовив Пілос, несамохіть утручаючись у похмурі роздуми колеги. Знав би він, які нісенітничі у Кресена в голові, він би голосу не стишував.— Королівна хоче подивитися на білого крука...— (Чемний Пілос вживав титул «королівна», адже тепер її лорд-батько — король. Король димної скелі у велетенському солоному морі, а проте король).— З нею блазень.

Тримаючи руку на крилатому драконі, щоб не заточитися, старий відвернувся од світанкового неба.

— Допоможи мені сісти в крісло та проведи їх до мене.

Узявши його за руку, Пілос завів його в кімнату. Замолоду Кресен був моторний, але зараз уже близилися його вісімдесяті іменини, тож у ногах не лишилося ні моці, ні твердості. Два роки тому він упав і зламав стегно, яке так до кінця і не зрослося. Минулоріч, коли він захворів, Цитадель прислала зі Старгорода Пілоса (буквально за кілька днів до того, як лорд Станіс закрив в'їзд на острів), щоб той, як було сказано, допомагав йому в трудах, але Кресен розумів, що до чого. Пілос заступить його, коли він помре. Він був і не від того. Хтось має посісти його місце, і це станеться раніше, ніж йому б хотілося...

Він дозволив парубкові всадовити себе за книжки й папери.

— Ходи приведи її. Нечемно змушувати леді чекати,— помахав він рукою у кволому вияві поспіху людини, давно не здатної на поспіх. Шкіра в Кресена була зморшкувата й плямиста, і така тонка, що під нею проступало павутиння вен і обриси кісток. А як вони тремтять тепер, оці руки, що колись були впевнені та спритні!..

Коли Пілос повернувся, з ним увійшла дівчинка, як завжди сором'язлива. За нею, причовгом і підстрибом, на свій чудернацький манір ходити боком, ступав блазень. На голові він мав пародію на шолом, змайстровану зі старого бляшаного відра, на верхівці якого красувалися оленячі роги, обвішані бубонцями. З кожним хистким кроком бубонці брязкотіли, кожен на свій лад: дзень-дзелень-бім-бам-бом-брязь-брязь-брязь.

— Хто завітав до нас так раненько, Пілосе? — запитав Кресен.

— Це ми з Каргатим,— кліпнули до нього безхитрісні блакитні очі. На жаль, обличчя було не з вродливих. Дитина мала батькове квадратне підборіддя і материні кумедні вуха, це якщо не зважати на її власні вади — наслідки сіролуки, яка мало не забрала її ще в колисці. Половина